

שָׁהַרְגוּ אֶתְכֶם, אֵלָא בִּנְחַת בְּלָא
צַעַר. זֶה דֵין בְּרָחוּמִים.
וּבְכָל מִקּוּם שֵׁם זֶה הוּא דֵין
בְּרָחוּמִים, פָּרֶט לִמְקוּם אֶחָד,
שְׁפַתּוֹב (ישעיה מב) ה' פָגֵבָר יִצְאָה וְגו'。
וְכִי פָגֵבָר וְלֹא גָבָר? אֵלָא יִשְׁנַה
לִבּוֹשׁוּ וַיַּלְבִּשׁ לִבּוֹשִׁים אַחֲרִים.

כִּיאַישׁ מַלְחָמוֹת, יִשְׁנַה מִינּוּ.
וְעַם בְּלָה, הַדֵּין הוּא יִתְרַ, אֶבֶל יִשְׁבַּ
בּוּ רָחוּמִים, פְּכַתּוֹב כְּגָבָר, וְלֹא
גָבָר. כִּיאַישׁ מַלְחָמוֹת, וְלֹא אִישׁ
מַלְחָמוֹת. שְׂוֹנְדָא אֶחָד עַל גַּב
שְׁעוֹשָׁה דֵין, חַס עַל מַעֲשָׂיו. וְלֹכִן
ה' יַלְחַם לְכֶם וְאַתֶּם תִּחְרִישׁוּן.
אֲשֶׁר־יְחִילָם שֵׁל יִשְׂרָאֵל שְׁקָדוֹשׁ
בָּרוּךְ הוּא בָּחר בָּהֶם לְחַלְקָוּ
וְלִירְשָׁתוֹ, שְׁפַתּוֹב (דברים לט) כי חַלְקָ
ה' עָמֹו יַעֲקֹב חַבֵּל נְחַלְתוֹ.
וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה מֵהֶ תַּצְאֵק אַלְיִ.
דָּבָר זֶה נְהַבָּא בְּסִפְרָא דְצִנְיֻוּתָא,
וּשְׁם הוּא הַסּוֹד שְׁלֹו, וַיֹּאמֶר ה' אֶל
מֹשֶׁה. רַبִּי יְהוָה פָתָח וְאָמַר, (יונה י)
אַ) וַיַּתְפַלֵּל יוֹנָה אֶל ה' אֱלֹהֵי מַמְעֵי
הַדָּגָה. מַה פָתּוֹב לְמַעַלָּה? וַיַּמַּן ה'
דָג גָדוֹל. וַיַּמַּן - בָמָו שְׁנָאָמָר (יונה ב) כִּי
אַ) וַיַּמַּן לְהַם הַמְלָךְ דָבָר יוֹם בַּיּוֹמֹ.
אֲשֶׁר מִנָּה אֶת מְאַכְלָכֶם.

אֶבֶל פְּסוֹק זֶה כֹּךְ צָרִיךְ לְהִיוֹת:
וַיַּמַּן ה' אֶת יוֹנָה לְדָג, שֶׁהוּא מְנָה,
הוּא שְׁלַח אֹתוֹ. אֵלָא וְדָאי אֹתוֹ
דָג הַיְהָ מְנָה לְיוֹנָה לְשִׁמְרָה אֹתוֹ
מִשְׁאָר דָגָי הַיְם וַיַּהַי גָנוּז בְּתוּכוֹ.
וְכִיּוֹן שְׁהַכְנִיסוּ לְתוּכוֹ, רָאה יוֹנָה
בְמַעְיוֹן וַיַּחַב שֶׁל מִקּוּם הַיְם (חַב שֶׁל
מִקּוּם מַעְיוֹן) בָמָו הַיְכֵל גָדוֹל, וְשַׁנִּיעַנְיֵ
אֹתוֹ דָג שְׁמָאִירִים כַּשְׁמַשׁ, וְאַבְנֵ
טוֹבָה הַיְתָה בְמַעְיוֹן שְׁמָאִירָה לוֹ,
וְהַיָּה רֹוֹתָה כָל מָה שְׁבִים
וּבְתַהּוּמִים.

טָבָא הַוָּה בְמַעְיוֹן, דָנָהִיר לִיה, וְהַוָּה חַמִּי כָל מָה דִי בִּימָא וּבְתַהּוּמִ.
דְפֻעַי בָמַעְיוֹן הַיכָּלָא רְבָרְבָא, וְתַרְין עַיְנוֹי דְהַהְיוֹא נוֹגָא, דָנָהִיר בְשִׁמְשָׁא, וְאַבְנֵ

בְּרִיךְ הוּא, דָלָא יְהֹונָן בְּמַותְנָא דְשָׁאָר בְּנִי
עַלְמָא, דְקַטְילָוּ לֹזָן, אֵלָא בִּנְחַת בְּלָא צַעַר,
הָא דִינָא בְּרָחוּמִי אִיהָו.

וּבְכָל אֶתְר, שְׁמָא דָא, דִינָא בְּרָחוּמִי אִיהָו, בְּרָ
אֶתְר חַד, דְכַתִּיב, (ישעיה מב) יי' פָגֵבָר יִצְאָ
וְגו'. וְכִי כְגָבָר וְלֹא גָבָר. אֵלָא יִשְׁנַי
לְבִישָׁוֹי, וַיַּלְבִּשׁ לִבּוֹשִׁין אַחֲרָנִין. בְּאִישׁ
מַלְחָמוֹת, יִשְׁנַי זִינִיה.

וְעַם כָּל דָא, דִינָא הוּא יִתְרַ, אֶבֶל רָחוּמִי בִּיהָ,
כִּמְהָ דְכַתִּיב, כְגָבָר, וְלֹא גָבָר. בְּאִישׁ
מַלְחָמוֹת, וְלֹא אִישׁ מַלְחָמוֹת. דּוֹדָא אֶחָד עַל
גַב דַעֲבִיד דִינָא, חַס עַל עַוְבָדָוִי, וְעַל דָא, יי'
יַלְחַם לְכֶם וְדָאי וְאַתֶּם תִּחְרִישׁוּן. זְפָאָה
חוֹלְקִיהָוָן דִיְשָׂרָאֵל, דְקַוְדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּרִיר
לוֹזָן לְחוֹלְקִיהָ וְאַחֲסְנָתִיהָ, דְכַתִּיב, (דברים לב) כִּי
חַלְקָ יי' עָמוֹ יַעֲקֹב חַבֵּל נְחַלְתוֹ.

וַיֹּאמֶר יי' אֶל מֹשֶׁה מֵהֶ תַּצְאֵק אַלְיִ. (שמות יד)
מַלְהָ דָא הָא אוּקְמוֹה בְּסִפְרָא
דְצִנְיֻוּתָא, וַתִּמְןֵן הוּא רְזָא דִילִיה, וַיֹּאמֶר יי'
אֶל מֹשֶׁה. רַבִּי יְהוָה פָתָח וְאָמַר, (יונה ב) וַיַּתְפַלֵּל
יוֹנָה אֶל יי' אֱלֹהֵי מַמְעֵי הַדָּגָה, מַה כִּתְבָּ
לְעִילָא, וַיַּמַּן יי' דָג גָדוֹל. וַיַּמַּן: כִּמְהָ דְאָתָ
אָמָר (דְנִיאָל א) וַיַּמַּן לְהַם הַמְלָךְ דָבָר יוֹם בַּיּוֹמֹ.
אֲשֶׁר מִנָּה אֶת מְאַכְלָכֶם.

אֶבֶל הָאֵי קָרָא הַכִּי (דף מ"ח ע"א) מִיבָעֵי לִיהָ,
וַיַּמַּן יי' אֶת יוֹנָה לְדָג, דְהַוָּה מְנָה הוּא
דְמַשְׁדָר לִיהָ. אֵלָא וְדָאי, הַהְוָא דָג הַוָּה
מְנָה לְיוֹנָה, לְנַטְרָא לִיהָ מִן שָׁאָר נַגִּי יִמְאָ,
וְיַהְוִי גְּנִיזָה בְּגִוִּיהָ. וְכִיּוֹן דְאַעֲלִיהָ בְּגִוִּיהָ, חַמָּא
יוֹנָה בְמַעְיוֹן, פּוֹתֵחָ דְאֶתְר יִמְאָ (נ"א פָהָא דְאֶתְר
דְפֻעַי בְמַעְיוֹן הַיכָּלָא רְבָרְבָא, וְתַרְין עַיְנוֹי דְהַהְיוֹא נוֹגָא, דָנָהִיר בְשִׁמְשָׁא, וְאַבְנֵ

ואם תאמר, אם כן, מה שפתוח בקראת מארה לי, הרי לא נראה שפל הרוחה הוז קיתה לו? אלא וראי, פיו שהראה לו אותו הרוג כל מה שפבים ובתהוממו - מות, שלא יכול שלשה ימים לסלב, ואנו קיתה ליוונה מצוקה.

שאמור רבי אלעזר, פיו שראתה יוונה את כל אותה רוחה, כי היא שטחת. אמר הקדוש ברוך הוא, ומה תרצה יותר? וכי לזה הנטשי אוטך פאן? מה עשה? הרוג את אותו דג ומתח, וכל שאר דגי הים היו סיבוב אותו דג. זה נושא אותו מצד זה, וזה נושא אותו מצד זה, ואנו ראה יוונה את עצמו בצרה. מיד - ויתפלל יוונה אל ה'.

בתחלת דג, וכעת דגה, פנאמר והרגה אשר ביאר מטה. ואנו פתוב בקראת מארה לי, ולא כתוב קיתתי בצרה או ישכתי בצרה, אלא קראתי, מאותה צרה שהציקו לי דגי הים. מפטון שאל שועט, שהרי מטה. ולא כתוב מבטן ח' או מבטן דג, אלא שהייה ודאי מטה. בין שהתפלל תפלו, קיבל אותו הקדוש ברוך הוא, והחיה את הרוג הצעה, והוציאו ליבשה לעין כל, שפתוב ויאמר ה' לדג ויקא את יוונה. ובכלם ראו את מעשה הקדוש ברוך הוא.

מה כתוב? ויתפלל יוונה אל ה' אללהיו מפני הדגה, לאקום שהייה קשור בו. משמע שחותוב ה' אללהיו, ולא כתוב ויתפלל אל ה' ולא יותר, אלא ה' אללהיו. אף כאן, ויאמר ה' אל משה מה תצעק אליו. אליל דרא. דבר אל בני ישראל ויסעה. משמע מלחרבות ברברם. זה לא זמן תפלה בעת. ויסעו, וכי לאיזה מקום צוה אותו שיסע, שהרי על

דבר אל בני ישראל ויסעו. ויסעו מלאסגאה מלין, לאו עידנא דצלותא

ואי תימא, אי ה' כי, מאי דכתיב, (יונה ב) קראתי מארה לי, לא לא אתחזוי, אבל הא רוחה היה ליה. אלא וראי, פיו דחמי ליה ההוא נונא, כל מה דיבמא ובתהומו, מית, הלא יוכל תלת יומין למסבל. בדין עקת ליה ליוונה.

דאמר רבי אלעזר, פיו דחמי יוונה כל ההוא רוחא, היה חד. אמר קדשא בריך הוא, ומה תבעי יתר, להא אעלנא לך ה' בא. מה עבר, קטל להוא נונא ומית, וכל שאר נוני ימא, הוו סתרי סחרניתה דההוא נונא, לא נשיך ליה מהאי גיסא, ודא נשיך ליה מהאי גיסא. בדין חמי יוונה גרמוני בעקרו, מיד ויתפלל יוונה אל יי'.

בקודמייתא דג, ויהשפא דגה. כמה דעת אמר, (שמות ז) והדגה אשר ביאר מטה. וכדין בתיב, קראתי מארה לי. ולא כתיב קיתתי בצרה, או ישכתי בצרה, אלא קראתי מההוא עקו דעאקין לי נוני ימא. מבטן שועט, דהא מיט. ולא כתיב מבטן ח', או מבטן דג, אלא דודאי היה מיט. בין דעתלי צלותיה, קביל ליה קדשא בריך ה'יא, ואחיה היה ליה להאי נונא, ואפיק ליה ליבשפא לעיניהון דכלא. דכתיב, ויאמר יי' לדג ויקא את יוונה. וחמו כליהו, עבידתא דקדשא בריך ה'יא.

מה בתיב, ויתפלל יוונה אל יי' אללהיו ממשעי הדגה, לאטר דהוה קשריר ביה, משמע דכתיב יי' אללהיו, ולא כתיב ויתפלל אל יי' ולא יתיר, אלא יי' אללהיו. אוף ה' בא, ויאמר יי' אל משה מה תצעק אליו. אליל דיקא.

דבר אל בני ישראל ויסעו. ויסעו מלאסגאה